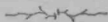

smehujejo se mu. Kako bo potem lovil ribe? Saj so vse preplašene. Ali ni bil tudi on kregan, ko je preglasno govoril ob ribniku?

Ni šlo drugače: moral je odložiti na popoldne, ko so šli vsi domači iz hiše. Samo on je sedel na klopi, resno se držal in lovil ribe v posodi. Lovil je dolgo. Naposled se je le prijel kosec papirja za trnek. To je bilo veselja! Desetkrat bolj je bil Janko vesel praznega papirja, kakor njegov ata, kadar ujame veliko ščuko. In prav je tudi bilo, da je bil vesel. Saj je bila to prva njegova »riba«.

Nadučitelj Zdravko Mikuš:

Štefko in Matko.

Otroška igrice v treh dejanjih.

(Dalje.)

France: No, pa mi pomagaj!

Matko (vpije): E—ruk! E—ruk! — Dobro je! Zdaj se pa le dvigaj od veje do veje, ampak ob deblu, veš, da se ti veja ne odlomi.

France: Bom! (Pleza po kaki lestvi za odrom.)

Matko (gre na oder in od daleč gleda): No, le tako naprej, kmalu boš pri gnezdu.

France: Čivkanje že slišim.

Matko (veselo): Živijo! Prinesi gnezdo z mladički dol!

France: So že res, pa kako so veliki, trije so notri.

Matko: Kar dol z njimi!

France: Ja, kako bom pa plezal z eno roko? To ne gre!

Matko: Mora iti! Deni gnezdo za srajco, pa bo šlo!

France (jokaje): Matko, jaz ne morem.

Matko: Nič se ne kisaj, kar plezaj!

France: Ko se pa tako bojim!

Matko: Pa gori ostani!

France: Vidiš, kako gre težko.

(Par trenutkov odmor. Potem se sliši težko hropenje Francetovo.)

Matko: Saj gre, kmalu boš na sredi.

(Francetu se odlomi veja in z njim vred pade na tla.)

France (zakriči): Ojoj, ojoj! Moja noga! Mati, mati!

Matko (skoči za oder in privleče Franceta na prizorišče): Prekla nerodna, ali si moral pasti! (Gnezdo z mladiči ostane zadaj.)

France (ležeč na tleh, se prijema za nogo in vzdihuje): Oh, moja noga, moja noga!

Matko: Kaj pa javkaš? Rajši mi povej, kam naj te zavlečem!

France: Domov!

Matko: O kajpak, da me bodo tvoj oče nabili!

France: Vsaj do vrta me zavleci, od tam bom pa že sklical domače.

(Ves čas pogovora tiho stoka.)

Matko: Naj bo, ampak s tako nerodo ne grem nikoli več nikamor!

France: O, saj bom tudi jaz šel rajši v šolo nego s teboj.

Matko: Kamor hočeš! (Ga vleče pod pazduho čez oder. France včasih zaječi.)

Zastor. — Prememba.

Četrty prizor.

(Soba.)

France (leži v postelji, poleg nje stoji mati): Mati, prosim malo vode.

Mati: Ubožček, ali te hudo boli?

France: Boli, boli, pa ne samo noga. Hudo mi je tudi, ker sem vam napravil tako žalost in toliko truda, in to v največjem delu. Celo noč ne spita zaradi mene z očetom.

Mati: Ko se nama pa tako smiliš.

France: O, zdaj vidim, kako me imate radi. Jaz sem vas pa tolikokrat žalil.

Mati: Kajne, da boš zdaj bolj priden?

France: Ljuba mati, nikoli več se ne bom šel potepat.

Mati: Le glej, da ne boš nikoli pozabil današnje oblube!

France: Ne bom je, mati, ne!

Mati: Le zapomni si: kdor staršev ne uboga, ga tepe nadloga!

Peti prizor.

(Lojzek in Milka pritečeta v sobo.)

Lojzek: Na, France, to jabolko, ki so mi ga dali stric Jurij, ko sem jim nesel pismo na pošto.

Milka: In jaz ti dam tole podobico, ki so mi jo dali gospodična v šoli, ker sem bila pridna!

France (vesel): Kaj bosta pa sama imela?

Lojzek: Dokler boš bolan, ti bom dal vsa jabolka, kar jih bom zaslužil.

Milka: In jaz vse podobice, kar jih bom dobila v šoli.

France: Kako sta vidva dobra!

Mati: Jaz vama bom pa dala medu na kruhu.

Lojzek: Juhuhu! Pa še Francetu, kajne, mati?

Milka: Da, tudi France naj najino dobi, ker je bolan!

France: Hvala vama, ali jaz še ne morem kruha, ker sem še preslab. Vama ga bodo dali mama.

Mati: Tako je! Vidva, Lojzek in Milka, bosta jedla kruh z medom; tebi, France, bom pa spekla jabolko.

Vsi: Bog vam povrni, mati!

Milka: France, jaz ti bom prinesla tisto knjigo s podobami, da jih boš gledal.

France: Le prinesi jo, Milka, podobe prav rad gledam.

Milka (steče po knjigo in se takoj vrne).

Mati: No, otroka, zdaj pa pojdimo, da bo France počival.

Milka (skozi vrata): Na, France, tu je knjiga. (Mu jo poda.)

France: Kako si pridna, Milka!

Mati: Nič se ne obračaj, France, da se ti noga ne premakne.

France: Saj se ne bom, čeprav me ves hrbet boli.

Mati: Le ubogaj zdravnika, da boš prej zdrav!

France: O, saj bom priden!

Mati (odpelje otroka ven).

(Dalje.)